

суб'єктів господарювання; підтримки громадян, які не здатні на рівних умовах конкурувати на ринку праці.

2. Посилення співпраці з контролюючими та правоохоронними органами щодо здійснення контролю за дотриманням законодавства з оплати праці суб'єктами господарювання всіх форм власності в напрямі напрацювання комплексу заходів органами місцевого самоврядування, Пенсійного фонду, податкової інспекції, Центру зайнятості, органами прокуратури, міліції, управління праці, фондів соціального страхування, роботодавців та громадських організацій щодо зменшення рівня нелегальної праці в регіоні, недопущення виникнення заборгованості із заробітної плати, зниження обсягів неповної зайнятості, проведення системних цілеспрямованих кампаній для роз'яснення населенню та роботодавцям питання щодо легалізації нарахованої заробітної плати.

3. Активізація участі регіональних органів виконавчої влади у розробці програм соціального захисту малозабезпечених категорій громадян, пенсіонерів, сімей з дітьми в цілях забезпечення належної організації роботи державних соціальних інспекцій та посилення контролю за їх діяльністю щодо перевірок достовірності інформації, яка необхідна для вирішення питання надання всіх видів соціальних допомог забезпечення належного ведення Єдиного державного реєстру осіб, які мають право на пільги; забезпечення своєчасного призначення та виплати усіх видів соціальних допомог; забезпечення санаторно-курортного лікування пенсіонерів та інвалідів; здійснення заходів щодо забезпечення безперешкодного доступу громадян з обмеженими фізичними можливостями до об'єктів соціального та громадського призначення; своєчасне проведення перерахунків пенсій відповідно до змін у законодавстві та за зверненнями пенсіонерів; забезпечення наповнення дохідної частини бюджету Пенсійного фонду за рахунок легалізації заробітної плати, підвищення платіжної дисципліни страхувальників та погашення існуючої заборгованості зі сплати страхових внесків; забезпечення систематичної інформаційно-роз'яснювальної роботи серед населення з питань діяльності органів соціального захисту населення та нововведень у законодавстві.

Література: 1. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2015 р., затверджена постановою Кабінету Міністрів України від від 21 липня 2006 р., № 001 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1001-2006-%EF> 2. Постанова Кабінету Міністрів України “Про затвердження Державної цільової соціальної програми подолання та запобігання бідності на період до 2015 року“ від 31 серпня 2011 р., № 1057 (www.kmu.gov.ua)

*Коваленко С.В.,
аспірант кафедри економіки праці та менеджменту КНТУ,
м. Кіровоград, Україна*

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ СІЛЬСЬКОЇ МІСЦЕВОСТІ В КОНТЕКСТІ ВІДТВОРЕННЯ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ

У зв'язку з переходом до ринкових відносин та структурною перебудовою рівень розвитку соціальної інфраструктури сільської місцевості різко знижується. Безробіття, ускладнення демографічної ситуації на селі супроводжуються моральною деградацією. Для перехідного періоду актуальною є розробка заходів щодо забезпечення реформування АПК. Сільська місцевість сьогодні вимагає пріоритетності соціально-економічного розвитку, що повинно забезпечити підвищення якості життя населення.

Сільська соціальна інфраструктура є частиною соціальної інфраструктури країни або регіону, яку в цілому складають житлове і комунальне господарство, освіта, культура і мистецтво, охорона здоров'я, фізична культура і соціальне забезпечення, кредитування та страхування, служба побуту, транспорт і зв'язку в частині, пов'язаній з обслуговуванням населення, інші галузі невиробничої сфери, а також торгівля та громадське харчування. Кожній галузі соціальної інфраструктури притаманні власна організаційна структура, форми обслуговування населення, механізм функціонування тощо. Все це зумовлює надзвичайну різноманітність і складність проблем розвитку соціальної інфраструктури населених пунктів, тим більше в умовах реформування економіки.

Від соціальних умов залежать розвиток та ефективність сільськогосподарського виробництва та відродження села взагалі. Через відсутність значної кількості об'єктів соціальної інфраструктури на селі переважна частина сільських мешканців змушена одержувати їх за межами місця постійного проживання. Тому доступність соціальних послуг для кожного сільського мешканця є одним з визначальних показників соціальної характеристики населених пунктів та сільських територій. На цей показник впливають насамперед густота населених пунктів, рівень забезпеченості об'єктами соціальної інфраструктури, їх потужність, розвиток транспорту та зв'язку та ін.

Рівень забезпеченості сільської місцевості закладами соціальної інфраструктури в більшій мірі не відповідає соціальним нормативам. Постійне зростання цін на соціальні послуги негативно позначається на життєвому рівні сільського населення. Ситуація у сфері здоров'я залишається найбільш критичною. Зростає рівень загальної захворюваності населення, показники смертності значно перевищують аналоги розвинених країн у всіх вікових групах, погіршується стан репродуктивного здоров'я населення. Тенденції у сфері освіти видаються більш сприятливими, відбувається нарощування обсягів підготовки фахівців з вищою освітою. Водночас якісні показники не демонструють позитивну динаміку і виявляють ряд проблем, що стосується якості освітньої підготовки, урахування тенденцій ринку праці в розвитку вищої освіти [1, с. 84-85]. Всі порушені проблеми негативно позначаються на рівні та якості життя, соціальних настроях селян, перспективах розвитку аграрного сектору. Вирішення їх за допомогою комплексу заходів здатне радикально змінити ситуацію з якістю життя в сільській місцевості. Основними концептуальними напрямками формування соціальної інфраструктури сільської місцевості слід визнати: - розробку відповідної нормативно-правової бази, удосконалення фінансового механізму (в межах державного бюджету), єдиних стандартів і нормативів соціального обслуговування, гарантій участі держави у соціальній розбудові села; - врегулювання податкової системи і зменшення податкового навантаження при соціальній розбудові села та надання послуг соціально-культурного спрямування; - опрацювання Комплексної програми соціального розвитку сільських територій відповідно до ринкових механізмів формування і функціонування соціально-культурного комплексу на селі; - залучення на добровільній основі коштів підприємств, установ та організацій для розбудовчих процесів у сільській соціальній сфері; - здійснення заходів постійного ефективного контролю за станом соціального розвитку сільської соціальної інфраструктури.

Література: 1. Замора О. Стан розвитку соціальної сфери села в сучасних умовах / Замора О. // Економічний аналіз. – 2011. – №8, Ч.1. – С.82-86.

Мудра О.В.,
асистент кафедри економіки та фінансів,
Шехман В.В.,
студентка 4 курсу АДІ ДВНЗ «ДонНТУ»,
м. Горлівка, Україна

ФУНКЦІОНУВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Світова економічна криза, тенденції демографічного старіння, глобальна конкуренція суттєво вплинули на ринок праці, погіршивши умови зайнятості. Країни світу, зокрема Євросоюз, продовжують проводити цілеспрямовану політику щодо збалансованості ринку праці, використовуючи можливості світового та національного рівня. Не дивлячись на рівень росту економіки у 2011 році, Україна не досягла відповідних показників на ринку праці. Тому вагомим значення набуває вивчення функціонування ринку праці з точки зору встановлення рівноваги на ньому у короткостроковій перспективі, що й обґрунтовує актуальність теми.

Питання теорії та практики функціонування ринку праці висвітлювались у працях таких закордонних та вітчизняних вчених як: Т. Беккер, О. Гріпінова, О.В. Мартякова, О.І. Шнирков, Н.Г. Діденко, М.О. Берштейн, М.В. Петровський, К.Х. Кекчєєв та інші.

Метою статті є аналіз стану ринку праці України та визначення проблем його функціонування та шляхів їх подолання.